

[Lis Møller.]

tidspunktet for udskrivning og ikke mindst de mange måneder, hvor den indsatte venter på rettens afgørelse af spørgsmålet om udskrivning, nedsætter eller i værste fald ødelægger helt et opnået behandlingsresultat. Flere læger har kritiseret atmosfæren og formen i forvaringsanstalterne, som de hævder giver psykisk forkrøbling, mindre-værdsfølelse og angst. Tidligere forvarede taler om, at opholdet fremmer spytslikkeri. Vi idømmer ifølge mange læger og fængselsfolk gennemgående for langvarige straffe herhjemme. Det er givet, at vi kan ikke undvære institutionsanbringelserne, men vi må kunne undgå straffe på ubestemt tid.

Mit spørgsmål gælder også ungdomsfangerne. Deres straffetid har en maksimumslængde af 4 år, men den dag, den unge indsættes til afsoning, ved han ikke, om han skal blive derinde ét år eller fire år, og ikke mindst for unge er denne usikkerhed en voldsom belastning, som medfører, at mange af dem bliver samfundsfjendske. Fængselsinspektør Carl Aude har udtalt, at den ledeste af alle straffe er den tidsbestemte, den fører til rene vilkårligheder og tyranni — og man må vel formode, at fængselsinspektøren ved, hvad han taler om. Derfor mit spørgsmål til justitsministeren, om det nu ikke er på tide, at denne straffeform forsvinder.

Justitsministeren (*Thestrup*): Jeg gav i en besvarelse den 3. april i år til hr. Poul Dam udtryk for, at jeg ville gøre, hvad jeg kunne for at få arbejdet med dette spørgsmål fremskyndet. I overensstemmelse hermed har jeg meddelt straffelovrådet, at jeg meget gerne ser behandlingen af det nævnte problem fremskyndet mest muligt. Straffelovrådet har forhandlet med det kriminallistiske institut ved Københavns universitet om gennemførelse af de nødvendige undersøgelser for at få belyst spørgsmålet om selve det tidsbestemte moments betydning for effektiviteten af forvaringssanktionen. Man

mener nu at have sikkerhed for, at en tilfredsstillende videnskabelig undersøgelse vil kunne gennemføres, og vil i løbet af den allernærmeste fremtid fremlægge planerne for denne. Jeg har anmodet straffelovrådet om at blive orienteret om den påtænkte undersøgelse og om, hvorledes rådet i øvrigt har planlagt det videre arbejde med dette kommissorium.

Selv om jeg som nævnt mener, at behandlingen af spørgsmålet om berettigelsen af de ikke-tidsbestemte sanktioner bør fremskyndes mest muligt, er det min opfattelse, at det vil være forkert at fremsætte lovforslag om ophævelse af en sanktionsform, som nu i en lang årrække har været i brug for at tjene særlige behandlingsmæssige hensyn, uden at man kan bygge på en sagkyndig vurdering af de opnåede resultater.

Jeg er derfor ikke i stand til i dag at oplyse noget bestemt om, hvornår et eventuelt lovforslag herom vil kunne fremsættes.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren:

„Vil ministeren foranledige, at det udvalg, der blandt andet overvejer en ændring af reglerne om afhøring af børn i straffesager, også tager stilling til, om det er muligt at lade sådanne afhøringer finde sted f. eks. i børne- og ungdomsforsorgens lokaler i stedet for i politiets lokaler?“

Skriftlig begrundelse:

På foranledning af fru Rigmor Christensens spørgsmål 19. november 1967 til den daværende justitsminister blev der i januar 1968 nedsat et udvalg til undersøgelse bl. a. af reglerne vedrørende politiafhøring af børn og unge under 18 år.

Det forekommer mig ikke blot væsentligt, at en repræsentant for børne- og ungdomsnævnet altid tilkaldes, når en person under 18 år skal afhøres som sigtet eller et barn under 15 år som mistænkt, men også meget